

(ficció)

Mutatis Mutandis

(Contribució al debat sobre la possibilitat de la vida extraterrestre)

L'hivern, aquest any, ha sigut bastant llarg i ens ha deixat força estones per a les nostres activitats d'esplai. Cada cop som més a escollir el seminari científic dirigit per Milka. I aquest any, cap al final, gairebé no s'hi cabia, de tanta gent com hi havia. Val a dir que el tema d'estudi i reflexió escollit s'ho valia i que ben aviat les polèmiques van desbordar el marc estricte dels seminaris i es perllongaven arreu, pels passadissos, a les llars, als magatzems, etc., i sembla que fins i tot als salons de la reina. Jo mateix m'he passat hores discutint apassionadament. I és que saber si existeixen o no d'altres éssers, superiors a nosaltres en intel·ligència, capaços d'haver generat una civilització més desenvolupada que la nostra, sota formes potser fins i tot diferents, és un tema per no deixar ningú indiferent.

62 (62/Volum 3/gener 1983)

si els EADIs existissin, les probabilitats que no haguessin

n entrat en contacte amb nosaltres són pràcticament nul·les.

Evidentment, hi ha parers per a tots els gustos, però matis més matis menys, les posicions es podrien dividir en tres "clans" ben definits: aquells que estan segurs que els "éssers altament desenvolupats i intel·ligents" (EADI) no sols existeixen, sinó que ens observen i ens estudien des de fa moltíssims anys; el clan contrari, els que diuen que aquesta possibilitat, a la llum del raonament científic actual, és insostenible, i d'altres, finalment, que adopten l'actitud prudent de dir: potser sí, potser no, ja ho anirem veient.

Podríem dir que tot va començar amb la conferència del Dr. Triple, (estranger, no cal dir-ho,) especialista en la matèria. La seva tesi és totalment desfavorable a l'existència dels EADIs. Segons ell, si els EADIs existissin, les probabilitats que no haguessin entrat en contacte amb nosaltres són pràcticament nul·les. I com que, a part alguns eixelebrats que pretenen haver-ne vist, no existeix cap prova científica de la seva presència, cal concloure que, senzillament, no existeixen. Els contraris, força nombrosos a la sala, després d'aplaudir cortesament com és costum en aquests casos van passar a l'atac esgrimint el seu argument-xoc, a saber, que potser no han desenvolupat prou tecnologia per arribar fins a nosaltres, de la mateixa manera que nosaltres no hem pogut arribar, per ara, fins a ells. La resposta del conferenciant va ser no menys contundent: matemàticament parlant, tal possibilitat és pràcticament inexistent.

De llavors ençà, no es parla d'altra cosa en la nostra comunitat. Pel que a mi em pertoca, haig de confessar que no tinc cap parer definitivament format, i que, de banda i altra, hi ha arguments que em sedueixen. Per formació (treballa dins l'equip de recerca de la nostra comuna) tinc tendència a malfiar-me de tota visió del món feta a partir de la nostra espècie, per simple extrapolació, i penso per tant que és possible que els EADIs siguin éssers totalment diferents de nosaltres, amb un tipus de civilització ben superior, i sobretot, diferent, tan diferent que no ens pot cabre al cap. Però en aquest cas jo també em pregunto: per què no han donat senyals de vida? És clar que potser en Mikel té raó. Sempre té un argument a punt, en Mikel. Em deia l'altre dia dinant que aquesta pregunta pot molt ben ser, malgrat les aparences, una pregunta absurda. En efecte, quan nosaltres, en els nostres laboratoris de recerca, estudiem organismes inferiors, de talla totalment insignificant per a nosaltres, com és ara un microbi, ¿ens preocupem de fer-li senyals a fi i efecte de fer-li saber que nosaltres existim? Segur que no. I per què? Perquè se'ns en fot el que pugui pensar un microbi; per a nosaltres, un microbi no té cap importància en si. Potser els microbis també fan seminaris sobre la possibilitat de l'existència d'éssers superiors a ells i han arribat a la conclusió, com el nostre Dr. Triple, que no existeixen, ja que no s'han donat a conèixer mai. I tanmateix, els seus éssers superiors, els seus EADIs existeixen: som nosaltres! Em direu que això és molt agafat pels pèls, però, per què no? *Mutatis mutandis*, potser els nostres EADIs no ens han fet mai saber la seva presència perquè nosaltres som per a ells tan poca cosa com els microbis per a nosaltres. Potser ni ho sabem, però qui sap si ells també ens estan estudiant científicament a nosaltres! (O potser fa ja molt de temps que ho saben tot sobre nosaltres i ara ni tan sols no ens estudien!) Això sembla poc probable? Ja ho sé. Però la posició contrària és, si més no, tan poc científica com aquesta. Ben mirat, per quins set sous seriem nosaltres, les formigues, els únics éssers intel·ligents i civilitzats del món? Estareu d'acord amb mi que aquesta posició és d'allò més formigomòrfica! I jo encara diria més: formigocèntrica! I com diria en Mikel, amb formigocentrisme no es va enlloc. No, la ciència no pot ser formigomòrfica.

Sort que ara ve el bon temps i haurem de sortir de les nostres galeries subterrànies per anar a cercar els queviures per a l'hivern vinent (cal omplir ben bé els magatzems en previsió d'un altre hivern llarg com aquest, ha proclamat la reina), i aquesta activitat ens distraurà una mica de totes aquestes cabòries, que prou falta ens fa. Si no, acabaríem prenent-nos per qui sap qui. Apa, a treballar s'ha dit.

Esteve Freixa